

Trolld

Lars Ahn

Mikkel var i gang med at spille *Overwatch*, da han fik en besked på sin telefon. Han var fristet til at spille videre, men hvad nu hvis det var fra Luna?

Det var det ikke.

troll

HEJ MIKKEL. JEG KENDER DIN HEMMELIGHED.

I første omgang var han mere forvirret end bekymret. Hemmelighed? Hvilken hemmelighed? Og hvem fanden var *troll*? Det sagde ham intet. Til gengæld kendte den anonyme afsender tydeligvis hans navn, og vedkommende havde også en forkærlighed for store bogstaver. Hvis der var noget, som irriterede Mikkel, så var det, når folk syntes, at deres budskaber var så vigtige, at de følte trang til at skrive alt med caps lock-tasten i bund. Det svarede til, at nogen stod og råbte dig ind i ansigtet på en halv meters afstand frem for at tale normalt. På den anden side var *troll* udelukkende skrevet med småt, så afsenderen måtte have opdaget, funktionen kunne slås fra.

Det virkede lidt selvmodsigende, og Mikkel kom frem til, at det nok bare var spam. Han skulle lige til at slette beskeden, da det gik op for ham, hvordan han havde fået den. Beskeden var sendt til en af hans andre onlineprofiler, *RødDronning*, og pludselig vidste Mikkel, hvilken hemmelighed der måtte være tale om.

Forvirring blev øjeblikkeligt forvandlet til panik. Han mærkede koldsveden pible frem og kiggede sig nervøst over skulderen for at sikre sig, at hans forældre ikke stod bag ham. Døren til hans værelse var lukket, men han ønskede for 120. gang, at han også kunne låse den, men det havde han endnu ikke fået lov til, selv om han var fyldt 17 og gik i 1.g.

Han tog et par dybe indåndinger og tvang sig selv til at tænke. Hvem kunne beskeden være fra, og hvor meget vidste han eller hun? Eller var der tale om en gruppe? Jo mere han tænkte over det, jo mere usandsynligt virkede det, at *troll* rent faktisk vidste noget. Han havde ikke selv fortalt det til nogen, med mindre ...

Hvis det var bluff, kunne han hurtigt afsløre det.

Mikkel

Hvem er det?

troll

ÉN DER VED ALT.

Mikkel

Hvorfor skulle jeg tro på dig? Bevis det.

troll

DET KOMMER JEG TIL AT GØRE. MEN IKKE I DAG.

Mikkel rystede på hovedet. Så var det bare bluff. Han overvejede, om han skulle stoppe samtalen her, men han følte trang til at få det sidste ord.

Mikkel

Pussy!

Næppe havde han svaret, før det bankede på døren. Hans hjerte fløj op i halsen.

"Skat? Vi skal spise," lød hans mors stemme.

"Kommer," sagde han og lukkede ned for computeren. Telefonen lod han ligge på værelset, for hans forældre ville ikke have, han sad med den ved spisebordet. Derfor var det først, da han vendte tilbage til sit værelse efter aftensmaden, at han så den nye besked:

troll

HVAD TROR DU LUNA VIL SIGE HVIS HUN VIDSTE DET MED DIG OG SIMONE?

Beskeden gjorde, at to ting stod tydelig klart for Mikkel:

1. Han var blevet hacket.
2. *troll* vidste alt.

Mikkel følte trang til at råbe meget højt, men det ville alarmere hans forældre. I stedet satte han sig på sengen og kunne mærke, han var ved at hyperventilere.

"Fuckfuckfuckfuck ..." hviskede han og vaklede mellem, om han skulle kigge på skærmen igen eller ej. Til sidst tog han telefonen i håb om, at han havde læst forkert eller overfortolket beskeden, men der var ikke noget at være i tvivl om. Han var godt og grundigt fucked.

Han brugte flere forsøg på at skrive den næste besked, fordi hans hænder rystede så meget, at hans fingre blev ved med at ramme forkert.

Mikkel

Hvad vil du mig?

Intet svar. Han fortsatte med at stirre på telefonen, indtil den var langt over midnat.

Mikkel havde ikke forventet at lukke et øje, men da han vågnede næste morgen, lå han stadig med telefonen i hånden. Han konstaterede til sin lettelse, at *troll* ikke havde skrevet i løbet af natten. Han gik ud for at børste tænder og gå i bad og kom tilbage en anelse mere frisk.

Stadig ingen beskeder. Det ville have været rart, hvis han kunne sige, det bare havde været en ond drøm, men hans telefon beviste det modsatte.

"Hvad er der med dig i dag? Du er jo helt offline."

Luna tjattede ham på skulderen med et bredt grin, og det var nok til at vække Mikkel til live igen. Han rystede på hovedet.

"Jeg sov pissetårligt i nat," sagde han.

"Hvorfor? Sad du igen og spillede til klokken lort?"

"Hvad? Nej, jeg kunne bare ikke falde i søvn."

De sad sammen i gymnasiets kantine og klemte de sidste minutter ud af spisefrikvarteret. I folkeskolen havde Mikkel haft to venner, han ville betegne som nære, og ingen af dem var fulgt med ham i gymnasiet. Den ene var flyttet til udlandet med sine forældre, og den anden havde valgt handelsskolen.

Hans forældre havde trøstet ham med, at han nok skulle få nye venner i gymnasiet, men han nærrede ikke de store forhåbninger. Han havde brugt ti år på at finde to, han kunne lide og stolede på, så hvordan skulle det samme kunne lade sig gøre på tre år? Derfor kneb han sig stadig i armen over, at han alligevel havde fundet en ven og endnu mere over, at det var en pige.

Det mest dumme ved det hele var, at de kunne være blevet venner langt tidligere, for de havde gået på den samme folkeskole. Men indtil for nylig havde Luna bare været en af pigerne fra parallelklassen, og han havde knapt nok anet, hvad hun hed. Første dag i gymnasiet ændrede på det, for da han sad i sin nye klasse og kiggede rundt på de andre, var hun det eneste velkendte ansigt. De faldt dog først for alvor i snak på introturen, og det var kun, fordi de begge følte sig en smule udenfor i forhold til de andre, som lod til at kende hinanden fra diverse fester og byture og fra fodbold, håndbold, ridning eller hvad de nu gik til i deres fritid.

Umiddelbart havde de ikke andet til fælles end deres tid i folkeskolen, men det skulle til gengæld vise sig at være mere end nok. De opdagede hurtigt, at de var lige nørdede og havde den samme form for humor. De syntes også begge, at deres jævnaldrende var overfladiske og utålelige.

Det var så nyt for Mikkel at have en pige som ven, at det varede et stykke tid, før det gik op for ham, at han var forelsket i Luna. Hun var konstant i hans tanker, men han turde ikke spørge, om hun havde det på samme måde af frygt for, at hun kun så ham som en ven. Han vidste bare, han ikke ville miste hende.

Og han var sikker på, det ville ske, hvis hun opdagede det med Simone.